

fælde af den unges flytning til en anden kommune, end det ellers ville være tilfældet.

For at organisationen skal kunne afholde sine udgifter dels til aflønning af medarbejdere, dels til hjælp til enkelte unge, vil det være nødvendigt at yde organisationen en støtte af det offentlige. Organisationens har siden 1. april 1956 ved en særlig finanslovbevilling modtaget et årligt tilskud på 40 000 kr., dog ikke ud over halvdelens af organisationens samlede udgifter, men det må anses for rimeligt at optage en bestemmelse i loven om adgang til at yde støtte blandt andet til arbejde af denne art. Ved at optage en sådan bestemmelse i § 65 opnår man i øvrigt, at udgifterne fordeles mellem staten og kommunerne efter reglerne i § 65, stk. 11 (fremtidig stk. 12), således at staten forskudsvis udreder tilskuddet og for halvdelens vedkommende får dette refunderet med $\frac{7}{10}$ i henhold til loven om den fælleskommunale udligningsfond, medens $\frac{3}{10}$ fordeles på landets kommuner i overensstemmelse med reglerne om mellemkommunal refusion (forsorslovens § 77). Dette må anses for rimeligt, da „Efterværnet“ ved sin virksomhed i ikke ringe grad vil bistå de kommunale børneværnsudvalg. Under hensyn til, at organisationen først har påbegyndt sin virksomhed i 1956 og endnu ikke har fundet sin endelige form, bør en endelig tilskudsordning dog ikke fastsættes, førend der foreligger et større erfaringsgrundlag. Da forsorslovens børneværnsafsnit foreslås forelagt til revision i folketingsåret 1962-63, vil det være rimeligt i forbindelse hermed at tage spørgsmålet om en endelig tilskudsordning for „Efterværnet“ op. I den mellemliggende periode på 5 år foreslås det at fortsætte med den nuværende ordning, hvorefter der ydes „Efterværnet“ et tilskud på halvdelens af udgifterne. Maksimum for tilskuddet bør dog forhøjes til 72 000 kr., jfr. at organisationen for 1958-59 budgetterer en udgift på 144 000 kr.

For det andet foreslås det at give børneværnsudvalgene en udvidet adgang til at yde en børneværnsselev støtte til fuldførelse af en uddannelse. Efter de gældende regler er der vel hjemmel til at afholde udgifterne ved en børneværnsselevs uddannelse under anbringelse uden for hjemmet, men ikke hjemmel til som børneværnsudgift at afholde eventuelle uddannelsesudgifter, hvor en elev er hjemgivet på prøve eller udgået endeligt af forsorgen, selv om en påbegyndt uddannelse herved må afbrydes. Dette kan medføre, at et børneværnsudvalg ikke vil lade en elev påbegynde en uddannelse, fordi det ved uddannelsens påbegyndelse vil være klart, at den pågældende elev på grund af alder vil blive udskrevet af forsorgen, inden ud-

dannelsen med rimelighed kan forventes afsluttet, eller at en hjemgivelse, der ellers kunne anses for rimelig, undlades for ikke at afbryde en påbegyndt uddannelse. Under hensyn hertil samt til den afgørende vægt, der må lægges på, at børneværns elever, der må anses for egnede hertil, gennemgår en uddannelse, foreslås det, at børneværnsudvalgene som børneværnsudgift skal kunne afholde udgifter ved underhold m. v. af en elev, hjemgivet på prøve, der skal afslutte en uddannelse, påbegyndt medens han var anbragt uden for hjemmet, eller af en tidligere børneværnsselev, der skal afslutte en uddannelse, påbegyndt medens han var under børneforsorg, således at denne adgang er åben indtil 2 år efter den forsøgsvisse hjemgivelse eller forsorgens endelige ophør, d. v. s. længst til det fyldte 23. år, og således at udgifterne afholdes efter de samme betalingsregler, som var gældende under den unges anbringelse uden for hjemmet. Hvor disse unge derfor har været endeligt anbragt i de i § 64 nævnte opdragelseshjem, vil statskassen bære udgifterne.

Børneforsorgens centrale administration har siden værgerådsloven af 1922 været henlagt til landsnævnet for børneforsorg og overinspektionen for børneforsorgen, således at socialministeriet er øverste tilsynsmyndighed.

Landsnævnets hovedopgave er at være ankeinstans i sager vedrørende børns inddragelse under børneforsorg med anbringelse uden for hjemmet og vedrørende nægtet hjemgivelse, at yde vejledning til børneværnsudvalgene i disse sager samt i givet fald selvstændigt at træffe beslutning om børns inddragelse under forsorg; men herudover er der tillagt landsnævnet en række administrative funktioner, såsom ved gennemgang af børneværnsudvalgenes indberetninger om fjernelse af børn og unge fra hjemmet at kontrollere de foretagne fjernelser (§ 155), at træffe beslutning om at lade et barn eller en ung udgå af forsorg som uopdragelige (§ 170), at godkende et børneværnsudvalgs beslutning om forlængelse af forsorgen ud over det 18. år (§ 168), at godkende forsorgens ophør i visse tilfælde, hvor der foreligger uenighed mellem et børneværnsudvalg og vedkommende forstander (§ 169, stk. 4), at føre kontrol med, at bidrag pålægges og inddrives (§ 155), at være ankeinstans med hensyn til bidragspåleggelse (§ 13), at foretage en kritisk revision af børneværnsudgifterne (§ 82), at træffe afgørelse om, hvilke udgifter der kan anses for børneværnsudgifter (§ 58, stk. 2), at afholde udgifterne vedrørende elever over 15 år, der er eller har været endeligt anbragt i ungdomshjem, skolehjem m. v., og til hvis ophold der ydes fuld statsrefusion samt at inddrive bidragene i disse tilfælde